

[Fuglsang.]

under en amerikansk generals overkommando og reelt side om side med tidligere tyske nazigeneraler. Man siger, at det sker for at forsvare demokratiet, men det er jo et demokrati, som ikke engang har givet ungdommen valgret, et demokrati, som ikke engang giver den ungdom, som skal dø for det, boliger, men derimod giver den bunkers, et demokrati, som ikke giver Danmarks ungdom jord, men flyvepladser, ikke uddannelse, men i virkeligheden udsigt til en længere tjenestetid.

Jeg synes, at det, der sker i dag, i og for sig lærer os to ting. For det første, at der ikke er noget forbavsende i, at Danmarks handelsmæssige og økonomiske forbindelse med de østlige lande trods den højtærede udenrigsministers forsikring om, at der er handelsaftaler, er så ringe, som den er, for uanset hvad der siges fra denne talerstol, forudsætter man dog med denne plan og denne beslutning her, at de østlige lande er fjendelande. Så, såvidt jeg kan se, forbereder man sig på deltagelse i krig mod de østlige lande. Og man gør det, tør jeg nok sige, på det spinkleste mulige grundlag. I så henseende er det vel tilstrækkeligt at henvise til det ærede medlem hr. Rasmus Hansens indlæg her, hvor han underbygger sin påstand om den oprustning, der angiveligt finder sted i dag bag det, der kaldes jerntæppet, med, at det hævdes, det påstås, at vestlige kilder hævder, at noget sådant finder sted. Under sin tale blev det ærede medlem hr. Alfred Jensen afbrudt med et spørgsmål om Østtyskland. Jeg vil gerne vide her, hvor man taler om realiteter: Hvad ved man om den såkaldte oprustning i Østtyskland? Vestlige kilder, som man jo bygger på, er også i stand til at sige det modsatte. Jeg kan f. eks. nævne „Manchester Guardian“ fra 8. januar i år, der skriver, at russerne synes at have overladt folkepolitiet til sig selv, ubevæbnet og uden nogen som helst klar beslutning om dets fremtidige anvendelse. Eller for at tage et amerikansk blad, „United States World News Report“ for 15. december i fjor, hvor man skriver: Såvidt USA og britiske militæksperter i Frankfurt kan se, er der ingen som helst tegn på, at der opbygges sovjetstyrker i Østtyskland.

Og endelig, når man i dag opstiller den påstand, at kun kommunistiske stater kan være drivkraft i en krig, så er der grund til at lægge mærke til den kendsgerning, at der har været krige, længe før der opstod kommunistiske stater. Hvad f. eks. med den store verdenskrig 1914—18? Der fandtes

dengang hverken kommunistiske partier eller kommunistiske stater, og når det ærede medlem hr. Kristen Amby siger, at det ikke er muligt i et demokratisk land med parlament at begynde en krig, må jeg måske dertil i denne forbindelse sige, at den første verdenskrig 1914—18 jo blev vedtaget i alle de deltagende landes parlamenter. Ikke desto mindre, på et så skrøbeligt grundlag og på så skrøbelige argumenter, om jeg må kalde det således, foreslår man og anbefaler man et skridt som det, man gør i dag.

Men jeg mener videre, at fremsættelsen af dette forslag i nogen grad viser os — og det har vel også en vis historisk interesse i dag —, at Danmarks tilslutning i sin tid til antikominternpagten næppe for alle kredse har været så uønsket og i den grad gennemført under tvang, som man senere har hævdet. Formålet med den pagt, man deltager i i dag, og antikominternpagten er nøjagtig det samme, nemlig kamp mod kommunismen, og selskabet, man kommer i, er jo også det samme i nogen grad, nemlig bl. a. Nazitysklands og Hitlers generaler.

Jeg vil i den forbindelse gerne spørge den højtærede forsvarsminister, der påberåber sig De Forenede Nationers pagt: Hvor i De Forenede Nationers pagt står der noget om en generalstab med tysk og japansk deltagelse mod andre medlemmer af De Forenede Nationer? Der er en artikel 26, der taler om afrustning, men intet sted i denne pagt står der, at man har lov til med deltagelse af Tyskland og Japan at indgå militæraftaler mod andre medlemmer af De Forenede Nationer.

Men i samme forbindelse, når man taler om de frie nationer og om de demokratiske staters store Internationale, må jeg spørge: hvad er det for demokrater, der tales om? Det er jo Hitlers gamle generaler, det er Franco, og derfor må jeg vel også have lov til at spørge: Hvornår er bødlerne ude fra Ryvangen blevet demokrater? Hvornår er de, der var ansvarlige for Auschwitz, Theresienstadt, Belsen, for clearingmord, torturkamre, gaskamre, blevet værdige til at forsvare humanisme og demokrati noget som helst sted? Man taler om frie nationer. Jeg vil gerne have lov at spørge den højtærede forsvarsminister: Hvornår er Franco-Spanien blevet en fri nation? Den højtærede udenrigsminister søger at komme udenom ved at sige, at der er tale om en *eventuel* tilslutning. Selvom dette er tilfældet, har vi vel i hvert fald krav på et klart svar med hensyn til, hvilken stilling man i så fald vil tage til deltagelse fra tysk eller fra spansk side, og jeg synes forøvrigt også, at Danmarks be-